

undbrager Domstolene Fortolkningen af det Spørgsmaal, hvorvidt Noget henhører under Efterretninger om forestaaende Krigsforetagender o. s. v., og henlægger dette under Krigsministeriets Afgjørelse; thi dette vilde ganske vist stille os langt værre. Naar jeg har tilladt mig at sige, at ikke blot jeg men ogsaa flere Kolleger gjerne underkaste os den Evang, som Loven medfører, i Erkendelse af Forholdenes bydende Nødvendighed, saa bliver det dog en Ret for os at henstille til det høitærede Ministeriums Overveielse en anden Betragtning, den nemlig, at man vil drage Omsorg for, at der ikke paa samme Tid, som Vinduet lukkes, aabnes en stor Dør, hvad jeg er bange for er Tilfældet med den Slags Ting. Faren for Meddelelser om vore Troppers Stilling, Styrke og Bevægelser ligger efter min Anskuelse ikke i den Frihed, som Bladene have til at udtale sig, men i den ubegribelige Frihed, hvormed man kan røre og bevæge sig paa de Steder, hvor Krigsforholdene ere. Jeg skal tillade mig at henlede Ministeriets og det høitærede Things Opmærksomhed paa, hvad jeg forleden læste i et engelsk Blad, „Daily Telegraph“, i en Beretning fra en Korrespondent, som havde opholdt sig i 9 Dage paa Als. Han skriver deri: Det er en aldeles ubegribelig Tryghed, hvormed de Danske, i Forvisningen om deres gode Ret, unblade Forsigtighedsforanstaltninger mod fremmede Speidere; jeg har i 9 Dage været her paa Den, og har i den Tid bevæget mig ved Forposterne, i Skandserne, mellem Officerer og Soldater, fort sagt overalt, uden at Noget har spurgt mig om min Legitimation. Jeg har havt mit Pas i Lommen for at kunne forevise det, men Ingen har, som sagt, forlangt at see det, og havde jeg været en Speider, udsendt af General Wrangel, kunde jeg ligesaa usforstyrret have gaaet omkring, taget Notiser, været reist bort fra Den og usigtigt have meddeelt, hvad jeg havde seet og hørt. Dette er eet Exempel. Jeg skal fremdeles gjøre opmærksom paa, at vore Blade ikke ere de eneste, som megen Opmærksomhed maa anvendes paa. Der findes f. Ex. paa Als, med Anbefalinger fra den danske Regjering, Korrespondenter fra fremmede Blade, som ikke i mindste Maade ere nogen Kontrol undergivne. Jeg har saaledes i det engelske

Blad Times fundet en fuldstændig Angivelse af vor Hærs Styrke. Dette er meget farligt. Jeg er endvidere bekendt med, at der paa Als findes en Korrespondent for „Wöllnische Zeitung“, som hører til de Organer, der udgives i Tydskland, og altsaa staae paa vore Modstanderes Side, og jeg troer ikke, at man kan udøve den mindste Kontrol med, hvad en saadan Korrespondent meddeeler. Her staaer altsaa en stort Port aaben, som Ministeriet maa stynde sig med at lukke, samtidigt med, at den lukker den lille Dør, som kaldes den danske Presse, og den maa fremfor Alt søge at undgaae Uforsigtigheder af den Art, som ere indtrufne med en Civilingeniør, som har været med ved Bygningen af Dybbølsfæstningerne, og som man har passet saa daarligt paa, at han, da han var færdig med sit Arbejde, er gaaet over til Fjenden og nu kan fortælle ham, hvorledes det forholder sig med vort Forsvar. Jeg siger dette ikke som nogen Bebreidelse, men fordi jeg veed, at Hensigten med Loven er at sikkre Landet mod, at der gennem Indiskretion kommer Meddelelser ud i Verden, som kunde skade vor Hær og vor Sag. Dette finder jeg rigtig, men jeg haaber da tillige, at der tages Forholdsregler imod, at Noget, der er værre end Indiskretion, udfører det Samme, som man her belægger med saa haard en Straf. Idet jeg altsaa stoler paa, at denne Lov vil blive anvendt ikke blot af den nuværende Regjering, men af enhver kommende Regjering, i den Hensigt, hvori den er given, og at man ikke ad en Omvei derved vil søge at komme Trykfriheden tilslids, og idet jeg henstiller til Regjeringen saa meget som muligt at passe paa, at ikke andre Aabninger blive slaende, hvor igjennem en saadan Skade kan ske, skal jeg for mit Bedkommende stemme imod det første af de Endringsforslag, der ere stillede af den ærede Rigsdagsmand. Det andet Endringsforslag troer jeg derimod at burde stemme for. Den ærede Justitsminister havde neppe fulkommen Ret, naar han opfattede Sagen, som om man, ved at sammenstille de to Ting, han nævnte, kunde udlede nogen Slutning med Hensyn til Efterretningernes Korrekthed, Sandhed eller officielle Karakter. Netop naar man vil see hen til Lovens Grund, bliver det beret-